

Németh J. Attila

A kettes számrendszer

én + te = mi
 én + te = mi?
 a személyes névmások
 mint a számnevek
 behelyettesíthetők
 a kettes számrendszer
 szabályai szerint
 ez lenne a szerelem képlete?
 s milyen helyi értéken?
 a helyzet szorozva az alkalommal
 ó hány gyerek lenne hány alommal!
 s a vágy az őrült a tizedik hatványon
 (hogy öleltük egymást a szőnyeg pihéi közt
 a sötétben összenéztek
 s elpirultak mind a statisztikák!)
 s aztán a mínuszok sora a tizenegyedik
 hatványon leírt szerelmek s a kéréstlen
 kellestlen aktusok zárójeles összege
 nullává íródik minden
 csak reménytelen mínuszaim dideregnek
 egyszer egy az egy kétszer egy az kettő
 egyszer egy az egy kétszer egy az kettő
 a hitetlen hívók konokságával szajkózom
 a tízes számrendszer szorzótábláját
 ha már a műveletek ilyen logikátlanok

Sárga napok a szürke házban

No. 1.

a hallgatással van a baj mindig a hallgatással
 amely kitörli a szót és elfedi a csendet mert
 „magával egyneművé satíroz az éj” valahogy
 így írtam egyszer régen amikor még nem írtam
 csak papírra vettem a szavakat ujjaim közt
 morzsolgatva szorongásaimat miközben kikötőről
 kikötőre jártam téves feltevéseim homályba vesző
 horizontján itt-ott nyomokat hagyva néhány csikket
 zápfogat kocsmanőket megválaszolatlan kérdéseket
 és végig nem gondolt válaszokat amelyek mind
 egy irányba vezettek tovább tovább egyre vadabban
 már szinte rögeszmésen bejárva ugyanazt az
 ismeretlen távot életvonal és halálvonal közt
 tenyerem úttalan útjain tekinteted késével hátamban

Sárga napok a szürke házban

No. 2.

és akkor azt mondtad folytonos időhúzás az életem
és szeretnél egyszer reggel úgy nézni tükörbe ahogy
hanyatt dőlve nézi az eget a tenger mert csak a jelenben
nincs idő a múlt higanygolyóvá gyűlik a lélek mélyén
és gőzeivel mérgezi a jövőt amely még nincs de majd
úgy áll be mint derékba a fájás és akkor sem lesz tudható
hogy megérkeztem vagy csak ott vagyok miközben rám
húll nézésed és az ujjbegyedben bizsergő simogatás nem
bomlik homlokomra mégse mert a szavak néha nem
többet hanem kevesebbet jelentenek önmaguknál önmag
unknál és csak rájuk egymást olajozatlan fogaskerekek
napok harapnak hetekbe hónapokba s a hónapok évekbe
miközben fenn egy repülőgép maga után húzza az eget
ami talán csak a tenger tükröződése isten gondolataiban

Sárga napok a szürke házban

No. 3

apránként adod magad az elmúlásnak
tavaszi fáradtság jön a télire s a kín úgy
ívódik csontjaidba mint elhagyott tiszta
szobák széklábaiba a szű már burjánzik
szívedben a vadhús arcodon vacogás
kocogtat porcelán mosolyt és sehol sem
váltják vissza forgalomból rég kivont
pénzeidet sátoros ünnepek ajándékai véreid
malaszt helyett hiányokkal vagy teljes
míg egy nap arcod negatívján előhívódik arcom
karcosan szürkén kifakulva ahogy az évek
visszaperegnek ujjaid közt és gyermekké fogysz
bennem távolodsz mint tőled a világ agóniád
utolsó tolófájásaival hová születesz át anyám